

Turányi Tamás

A Tisztakezű Schulz

Ha itt az idő, eljön a tisztakezű Schulz
és bizony azt mondja majd:
„Na, most megnézheted magad.
Itt van ez az album, a másik.
A felvételeket magam készítettem,
ott álltam apád mögött mindig,
ha a hivatalos változatot fotografálta.

Ni, itt a kertben játszol (kimegyünk, most játssz a kertben),
itt meg már tudsz úszni!
kerékpározni! olvasni!
pózolsz a karácsonyfa, a szülinapi torta előtt!

De nézd csak meg ezeket is.
Nem emlékszel? Jó.
Nem is akarsz. Annál jobb.

Látod, itt van a kis drága,
új cipővel tapos a cserebogárra.
Nem volt haragtartó (ezt szerettük benne),
nézd, piros az arca, az előbb ugyan

Az eltévedt gyalog

Az utca végén sarkonfordulva
újra készen álltam keresni a házat.
Mindig felkacagok,
közvetlen azelőtt, hogy dühömben
teljesen elveszíteném a fejem.

A tájékozódás nem erős oldalam,
fennhangon szidalmazom magam,
mi a rosseb hiányzik belőlem,
ami megvan gyengeelméjűben,
háborús sérültben, denevérben,
miért nem tévedek el soha az erdőben,
ha az egyetemes aszfalt rendre félrevezet?
Határozott trapp, majd a suta poroszkálás,
a szódás lova vagyok, szememet bizony ostor ütötte ki,
ne nézzetek, félre innen.

Kaspar Hauser

Olyan lovas szeretnék lenni,
mint a nagyapám volt egykoron.

Nem véletlenül felejtettem el beszélni.
A régi testemet sem szeretném már visszavenni.

Újszülött nem lehetek,
és idő sincs már mindenütt rendet tenni.

A lélek és köztem vastag porréteg,
de padlógáz volt, kérem, mert tisztán minden szarabb.

Bizsergő, pulzálva kimúló sejtek csonthéjú
bukósisakom alatt, a jó öreg kollapszus éjente,

mellé az álom, a csaló nyelvzseni, létprotézisem,
és lédús nappalok, szalagféreg járdák alattam,

valamiért lekevert egyet anya,
ám máris odabújt megint. De vajon mitől tört el
a megfogott kiséger hitvány csontocskája?

Aztán itt egy csoportkép, az óvónő mellett állhattál,
mert megvédted a gyengébbet.
De akkor ki bosszantotta ziháló zokogásig
a kisöcsédet?

Ezen picit szomorú vagy; boltba ment,
de elfelejtett gumicukrot hozni a nagymamád.
Aztán valahogy lánggra kapott a vázában
a szárazvirág.
Itt meg milyen édesek vagytok: sütit hozott át

Ki tette ezt velem? Családunk komor emlékei
nem őriznek még csak hasonlót sem.
Megidézem őseimet, aztán őseim őseit,
végül ősapámat, Az Első Részeg Embert,
mindhiába. Dereng már, hogy valami
hiányzik, tovább ma nem kutatok,

a szomszédék kislánya.
Ki szólhatott ki a szádból, hogy: vidd már a picsába?

Úgy alakult, hogy ott voltam és tudom.
Na, lapozzam tovább? Vagy mára ennyi elég?
Pedig van bőven csemegézni való.
De mielőtt ízületi gyulladást kapnál
a szent könyvek heves használatától,
elárulom, hogy már rég megbocsájtott mindenki.
(Másfelől... anya szüli a sorozatgyilkosokat is.)"

hanem üzenetet hagyok, ne várj,
holnap korán kelek, a Labirintusba megyek,
Minotaurosszal kell néhány szót váltanom.

az emberekkel csak azért szembefordulni,
mert utáltam és félttem, ha jöttek mögöttem,

és magamban folyton azt ordítani,
hogy az Ördög kezéből kicsavart kalapácsot

nem lehet csak úgy, egyenest Isten kezébe adni,
és honnan tudhattam volna, mit lehet menteni,

de ma döntöttem, hogy mint a nagyapám egykoron,
olyan lovas szeretnék lenni.